
IRODALOM

Bendur István : Közös szívdobbanás

Miért hagyod kitépni nyelvedet?
Hiszen ezen ismerted meg magad,
Anyád az ősi szót csókolta rád,
Álmod évezredeből így fakad.

Eszméletednek nyelved a tükre,
A világ ezen dédelget, becéz,
Tudatod csiszolta drágakövé,
Ő a sorsod, akármilyen nehéz.

Ajándékul kaptad a nevedet,
S a tündér világot varázslatán,
Ritmusára élednek sejtjeid,
Onnan nem tépheti ki a Sátán.

Tudd: korok karjai átkarolnak,
Tréfák, dalok, táncok legyezője,
Ósanyánkhoz küldött szent fohászod
Reménytelenségek legyőzője.

Csüggedt óráidban csüggj a NYELVEN,
Amely veled az égig felszárnyal,
Táltos máglya lángpallos-tüzénél
A kéjsóvár lidérc fel nem nyársal.

Ebben a világban bárhol élhetsz,
Csak örököld kincsedet ne feledd:
Tán elkápráztat egy kényszer-ékszer,
De ne hagyj, hogy kitépjék nyelvedet!

~ ~ ~ ~ ~